

farní občasník

farnosti u kostela sv. Bartoloměje
Brno-Žebětín a Kohoutovice

č. 32, červen – srpen 2024

Slůvko
duchovního správce:

Milí farníci,

nedávno jsem shlédl nejnovější film mého oblíbeného německého režiséra Wima Wenderse, který se jmenuje Dokonalé dny. Ještě před svou konverzí, někdy na začátku devadesátých let, jsem byl fascinován jeho slavným andělským filmem Nebe nad Berlínem z roku 1987, který tenkrát vysílali v České televizi. Až mnohem později jsem zjistil, že Wenders (ročník 1945), který pocházel z katolické rodiny, v mládí zvažoval studium teologie a cestu ke kněžství – jenže pak ho okouzliv svět filmového plátna a jeho život se začal ubírat jiným směrem. Jeho křesťanský pohled na svět a člověka je však v jeho filmech jemně a nenápadně přítomný, a nejnovější Dokonalé dny z loňského roku nejsou výjimkou.

Film se odehrává v tokijské čtvrti Šibuja a jeho hlavním hrdinou je přibližně šedesátiletý pan Hirajama. Z pohledu většinové japonské společnosti je to loser: bezdětný starý mládenec, který pracuje jako čistič tokijských veřejných toalet. Jeho pracovní den připomíná svou stereotypně se opakující pravidelností den mnichů v kontemplativních kláštrech benediktinské tradice. Brzo ráno jej vždycky přes otevřené okno probudí zvuk zametání chodníku. Pak následuje zalití jeho sbírky bonsajů, čištění zubů a holení; pak si obleče svou pracovní kombinézu, koupí si kávu v automatu na dvorku ošuntělého domku, kde bydlí, nasedne do své miniaturní dodávky, do starého přehrávače vloží kazetu s hudbou ze sedmdesátých nebo osmdesátých let (poslouchá třeba Patti Smith nebo Lou Reeda, podle jehož písničky Such a Perfect Day se celý film jmenuje) a vydává se na svou cestu za prací. Čištění toalet vykonává přepečlivě; je vidět, že svou práci má moc rád, i když na žebříčku prestižnosti povolání je to jeho někde hluboce dole. Večer jde do veřejných lázní, dá si v baru nějaké jídlo a sklenici vody; a než

jde spát, přečte si kousek z knížky - tuším, že se na obálce objevilo jméno Williama Faulknera.

Film má potom samozřejmě nějakou další dějovou linii, ale to pro tuhle úvahu není až tak důležité. Na postavu pana Hirajamy jsem po shlédnutí filmu hodně myslel, a myslím dál. Je totiž přesně tím, co již před mnoha lety velký německý teolog Karl Rahner nazval anonymním křesťanem. Je to člověk, jenž sám sice není křesťan a nežije v křesťanské kultuře, ale od kterého bychom se my křesťané měli hodně co učit. Je zcela svobodný od toho, co si o jeho životě a jeho práci myslí většina lidí kolem něj. Je svobodný od toho, že ho ti ostatní hodnotí jako podivína, který to nikam v životě nedotáhl a který zamrzl v osmdesátkách, protože stále používá magnetofonové kazety a analogový fotoaparát. V jedné části filmu se potká se svou sestrou, která za ním do Šibuji přijede v superluxusní limuzíně s řidičem. A když se ho ptá: a ty opravdu bydlíš tady? a opravdu se živíš čištěním záchodů?, pan Hirajama říká jen s laskavým úsměvem ano. A pak svou sestru něžně na rozloučenou obejmje. A když vidíme záběry, na kterých pan Hirajama čistí tokijské toalety, je z nich úplně jasně vidět, že se v této opovrhované práci našel, a že ji koná s velkou láskou.

Vytanula mi na mysl v téhle souvislosti svatá Terezie z Lisieux a její ‚malá cesta‘ ke svatosti: konat malé, obyčejné skutky s velkou láskou. Pan Hirajama ve Wendersově filmu dělá přesně tohle. Kéž se to, milí farníci, daří i nám všem - každému v jeho životním stavu a povolání, ať je jakékoli..

K tomu Vám ze srdce žehná
+ váš otec Jiří.

Hudebně liturgické okénko

Milí spolufarníci,
po skončení doby velikonoční se opět vracíme do liturgického mezidobí, které jsme opustili na Popeleční středu a které potrvá až do první adventní neděle. V následujících dnech nás čeká dvojice svátků připomínajících Ježíšovo lidství: slavnost Těla a Krve Páně a slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, po které následuje památka Neposkvrněného Srdce P. Marie. Při bohoslužbách budou častěji zaznívat kancionálové písně z oddílu začínajícího číslem sedm. Výraznou skupinu v něm tvoří písně oslavující Nejsvětější Srdce Ježíšovo: Ať srdci Ježíšovu (702), Ježíši, tebe hledám (708), K nebesům se orla vzletem (709), Ó srdce Páně, archo naší spásy (715), Vzhůru, srdce (723) a Ó srdce Páně nejsvětější (728). Tyto písně vznikaly v průběhu druhé poloviny 19. a v první polovině 20. století.

Přiznám se, že kdykoli doprovázím na varhany písně 702 nebo 709, které mají pochodový rytmus, vybaví se mi téměř okamžitě nápěv jiný, z hudebního hlediska velmi podobné písně z druhé poloviny 19. století, a tou je Internacionála. Není to zbožná píseň, právě naopak. Vznikla roku 1888 zhudebněním starší francouzské básně vyzývající utiskované dělníky ke vzpouře. Roku 1904 se stala hymnou bojovníků za sociální spravedlnost. Pro své spojení s dělnickým hnutím a levicové zaměření byla ve 20. století propagována také komunistickým režimem. Její hudební spřízněnost s výše zmíněnými písněmi k Božskému Srdci i s jinými zbožnými písněmi z té doby je až zarážející – jako by hudba neuznávala hranice mezi dvěma jinak nesmiřitelnými světy.

Tato hudební i dějinná paralela stojí za malé zamyšlení. Zmíněné písně vznikaly v době velkých společenských změn a jsou do jisté míry jejich obrazem. Internacionála vyjadřuje nespokojenost a bojové odhodlání mnoha tvrdě pracujících a chudobou trpících lidí, kteří se hlásili o svá práva

a zároveň opouštěli církev, jejíž vrcholní představitelé jim dostatečně nenaslouchali – místo toho donekonečna řešili otázku papežské neomylnosti a stavěli obranné zdi proti nebezpečí modernismu. Jen málo katolických osobností, jako např. sv. Jan Bosco, dokázali na výzvy své doby adekvátně reagovat. Obyčejní lidé tak mnohdy raději následovali hlasatele nové levicové ideologie slibující lepší zítřky.

A právě v tomto společenském a politickém kvasu na sklonku 19. století začíná nebývale sílit úcta k Ježíšovu Srdci, jehož svátek zavedl papež Pius IX. roku 1856 a prohlásil jej závazným pro celou církev. Tehdejší písně o Ježíšově Srdci, „zdroji lásky nejvroucnější“, nezpívají o vzpouře a odplatě za nespravedlnost, ale slibují útočiště, archu spásy, občerstvení, posilu a přístav v bouři. Jejich melodie, též rázné a plné odhodlání, i když oproti strohé Internacionále přece jen trochu více „přislazené“, mohou připomínat dobové barvotiskové obrázky a prostředí církve konce 19. a počátku 20. století, která zdánlivě již neměla modernímu člověku co nabídnout. Ale potom se přece jen pohnuly ledy: papež Lev XIII., který roku 1891 konečně zareagoval encyklikou *Rerum novarum* na sociální otázku, se rozhodl zasvětit Ježíšovu Srdci celé 20. století. Navenek je ovšem ovládla ona radikální levicová ideologie, která se za zvuku Internacionály pokoušela vytvořit lepší svět bez Boha. Jak tento pokus nakonec dopadl, všichni víme. Jen melodie písní nám občas v duchu evangelia připomínají, že společně rostoucí obilí i plevel si mohou občas být „na první poslech“ velmi podobné.

Irena Veselá

Stalo se:

Rodina si prohlíží fotky z tatínkovy služební cesty z Perského zálivu, na kterých jsou i mešity. Tatínek dětem povídá o povinné pauze během koupání v moři v době muslimské modlitby. Monička se zeptá: „A které náboženství jsi tam teda praktikoval ty?“

Co nás čeká?

v červnu

neděle 2. 6.	Sboreček a 1. sv. přijímání Ž
neděle 2., 16. a 23. 6.	Farní knihovna K
pondělí 3. 6.	F-klub Ž
pátek 7. 6.	Noc kostelů K
sobota 8. 6.	Mladé hody K
středa 12. 6.	Betálné klub K
čtvrtek 13. 6.	Adorace K
neděle 16. 6.	Sbor mladých K
neděle 26. 6.	farní kavárna - naposledy před prázdninami
středa 26. 6.	Betálné klub K
středa 26. 6.	přímělná modlitba Ž

prázdniny

sobota 13. 7.	Adorační den kohoutovické části farnosti
pá-ne 23.-25. 8.	Hody v Žebětíně

výhled

14.-15. 9.	Farní víkend
25. 9.	zahájení kurzu Alfa
4. - 6. 10.	Farní bazar

Změna vyhrazena.

Podrobnější informace v ohláškách a na farním webu.

Podrobnější informace zveřejňujeme
v ohláškách a na webu farnosti
www.farnostzebetinkohoutovice.cz.

Pokud používáte Google účet můžete si přidat
ke svému Google kalendáři farní kalendář.

Imprimatur:

vychází se schválením duchovního správce ☺

Milí farníci,

od 25. září do 11. prosince chystáme další běh kurzu Alfa. Děkujeme vám za modlitební podporu, která celý tým nesla při minulém kurzu v r. 2022. Nyní bychom vás rádi poprosili o pomoc s rozdáváním vizitek s kontakty a tématy přednášek. Ve velmi malém množství (1-2 ks) je lze umístit v prostorách určených k volné inzerci občanů, např. v obchodech. Pouze se souhlasem majitele pak také v čekárnách u lékařů apod. Nejlépe se ale osvědčilo osobní pozvání lidem blízkým a známým.

Kdo byste se chtěli přidat k realizačnímu týmu, obraťte se na Petru Doffkovou (petra@doffek.cz, tel. 604 240 107). Rolí na Alfě je mnoho a u některých ani není podmínkou účastnit se všech večerů. Pokud vás Alfa zaujala natolik, že byste ji rádi absolvovali jako hosté, nebo doprovázeli na kurz svého hledajícího blízkého, kontaktujte Markétu Bradáčovou (alfa@kaplekohoutovice.cz), nebo telefonicky na č. 776 006 504.

Svědectví z minulého kurzu:

Co jsem zažil na Alfě?

Prozkoumejte hlubší význam života v Kristu a získejte nové perspektivy prostřednictvím podnětných diskuzí, inspirativních přednášek a uvolněné atmosféry. Bez ohledu na to, zda jste na začátku svého duchovního putování, nebo hledáte další hloubku ve své víře, Alfa je místem, kde můžete bez obav

zkoumat otázky víry a života v přátelském prostředí. Na kurzu Alfa neexistují žádné otázky, které by byly příliš jednoduché nebo příliš obtížné – právě naopak, vaše otázky a pochybnosti jsou vítány a respektovány. Setkáte se s lidmi, kteří sdílí vaši touhu po hlubších poznáních a prozkoumání Boží lásky. Každý z vás přináší do skupiny své vlastní zkušenosti, příběhy a pohledy na víru, což vytváří bohaté a obohacující prostředí pro vzájemnou inspiraci.

ACH

Vzpomínky na kurz Alfa

Mám tetování... Občas mluvím sprostě... O víře vůbec nic nevím... žiju s chlapcem, ale nejsme sezdáni... Mohu s tímto vším vůbec přijít na kurz Alfa? Co tomu řeknou? Co tam bude za lidi, nebudou mě do něčeho tlačit?

Tyto otázky a mnoho dalších se většině z nás honily hlavou před první návštěvou kurzu. Velkým překvapením pro mě bylo, že kurz je tu pro všechny, právě tady a teď, zcela bez rozdílu. Nikdo vás nijak nesoudí, nikam netlačí. Setkáváte se s plno zajímavými lidmi různého vzdělání, oblasti zájmů, profesí, což je velmi obohacující a inspirativní. Když jsme jeli na společný pobyt, připadala jsem si stejně krásně, jako na táboře. Hrál se na kytaru, zpívalo, pilo víno, zkrátka vše bylo takřikajíc normální. Na kurzu mě velmi oslovila maximální svoboda – jestli chceš, přijď na přednášku, řekni nám svůj názor, žádný názor není špatný. Člověk může přijít i se svými běžnými starostmi, své si zde najde jak ten, kdo o víře nic neví, tak nábožensky kovaný jedinec.

Kurz mi dal velké množství úžasných přátel. Načerpané myšlenky, opora okolí a získané informace mi pomohly dostudovat. Po skončení kurzu jsme se s přáteli nechtěli rozloučit, tedy volně navštěvujeme kurz navazující. Zkrátka svého rozhodnutí navštívit kurz Alfa rozhodně nelituji a doporučuji dál. Velmi pomáhá k rozšíření i obecného povědomí a pohledu na aktuální dění. Děkuji moc za možnost se kurzu účastnit a trávit čas s úžasnými organizátory.

AR